

[Justitsministeren.]

Om selve det forhold, at der er afkrævet Wright, Thomsen & Kier et deponeret beløb til sikkerhed for revisionsomkostningerne, siger landsretten, at

„den ikke i det oplyste har fundet nogen begrundelse for, at man i det foreliggende tilfælde har valgt den ekstraordinære fremgangsmåde at forlange et depot, hvorved bemærkes, at den omstændighed, at Wright, Thomsen & Kier selv havde bedt om en undersøgelse, ikke findes at kunne begrunde deponeringen, da det må være utvivlsomt, at det offentlige under alle omstændigheder ville have indledt en undersøgelse.“

Når man ikke ville skride til en administration, som det var muligt i den slags sager, så kunne man have begæret en beslaglæggelse i medfør af den almindelige regel i retsplejeloven, og det ses ikke at være tilkendegivet Wright, Thomsen & Kier, at beslaglæggelse måtte forventes iværksat, hvis den ikke afværgedes ved en deponering; men retten finder ikke noget holdepunkt for at antage, at denne deponering har haft andet formål end som af rigsadvokat Pihl forklaret — altså retten lægger rigsadvokatens forklaring til grund — at skaffe sikkerhed for omkostningerne ved revisionen, og dette gælder også den seneste deponering af de 25 000 kr., altså de 25 000 kr., som blev deponeret hos Wright, Thomsen & Kiers sagfører. Men retten tilføjer, at dette er en i sig selv uheldig fremgangsmåde, hvis formelle urigtighed er erkendt for landsretten af rigsadvokat Pihl.

Det er nu ikke så ekstraordinært, at der stilles krav om et depot. I praksis er det i krisesager ganske almindeligt, at man i stedet for at gå frem efter retsplejeloven og foretage beslaglæggelse til sikkerhed for omkostningerne afkræver den sigtede et depot, og sigtede, der selvfølgelig er klar over, at beslaglæggelse ellers kan finde sted, plejer at gå ind på at stille et sådant depot. I værnemagersager er sådanne frivillige ordninger sjældnere forekommende, fordi den fornødne sikkerhed sædvanligvis har foreligget gennem den administration af værnemagerboet, der kan iværksættes i henhold til loven. En sådan administration er man ikke skredet til overfor Wright, Thomsen & Kier, netop fordi det efter det

foreliggende måtte stille sig meget tvivlsomt, om der var grundlag for tiltale for værnemageri; landsrettens udtalelse om det ekstraordinære i, at der er forlangt sikkerhedsstillelse, må altså tages med et vist forbehold.

Der er, såvidt jeg kan se, i virkeligheden ikke noget at sige til, at man lod firmaet deponere 50 000 kr. til sikkerhed for omkostningerne og deponere dem hos politiet. Derimod er det ekstraordinært og, som landsretten siger, „en i sig selv uheldig fremgangsmåde“, at man, da der afkrævedes firmaet yderligere 25 000 kr. til sikkerhed, lod dem deponere hos firmaets sagfører, højesteretssagfører Hasle. Rigsadvokaten erkender, at dette var formelt urigtigt, men forklarer — det fremgår klart af vidnebogen —, at han „kun interesserede sig for realiteten“, nemlig den, at der var sikkerhed. Jeg kan også minde om, at hans brev gik ud på, at pengene skulle deponeres „hos Dem“, altså hos højesteretssagføreren, „eller hos politiet“, og rigsadvokaten anså det for lige så betryggende, at pengene var deponeret hos højesteretssagfører Hasle. Da rigsadvokaten i retten har erkendt denne formelle fejl, synes jeg, at en meddelelse nu om, at en tilsvarende fremgangsmåde fremtidig ikke må følges, er overflødig. Formelle regler må iagttages, men det er rigsadvokaten også nu klar over.

Endelig har der været spørgsmål om den endelige betaling af revisionsomkostningerne, om de skulle betales af Wright, Thomsen & Kier eller af det offentlige. Rigsadvokaten har hele tiden været og er iøvrigt stadig af den opfattelse, at firmaet selv burde betale omkostningerne, da det selv havde foranlediget undersøgelsen. Justitsministeriet tilskrev, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen vist også refererede, i september 1947 rigsadvokaten, at man måtte anse det for rettest, at revisionshonoraret i overensstemmelse med sædvanlig praksis i straffesager, i hvilke tiltale ikke rejses, betales af politiet som sagsomkostninger. Endvidere udtalte rigsadvokaten i en skrivelse af 24. oktober 1947 til justitsministeriet i anledning af statsadvokat Carl Madsens klage:

„Hvad endelig angår spørgsmålet om, hvem der bør betale de med sagens behandling forbundne revisionsomkost-